Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1897. Wydano i rozesłano dnia 25. Czerwca 1897. **Część VII.**

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. Maja 1897, L. 27.225, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Wieliczki na pobór w latach 1897, 1898 i 1899 dodatku do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100%.

Na mocy §. 86 ustawy z 13. Marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie m. Wieliczki na pobór w latach 1897, 1898 i 1899 stu-procentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od wina z zastrzeżeniem, że dodatkowego uiszczenia tego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia, gminie żądać niewolno.

Lwów, dnia 4. Maja 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 26.

Ogłoszenie

c. k. Namiestnictwa z 15. Maja 1897, L. 37.317, względem uznania szpitala nowo założonego w Lubaczowie Imienia Cesarza „Franciszka Józefa I.“ za powszechny i publiczny.

Na podstawie uchwały Sejmu krajowego z 25. Stycznia 1896, c. k. Namiestnictwo w myśl ustawy krajowej z 12. Grudnia 1896, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 8. z r. 1870, uznaje nowo urządzony szpital pod nazwą: „Szpital Cesarza Franciszka Józefa I. w Lubaczowie“ z dniem 1. Czerwca 1897 za powszechny i publiczny a to ze względu, że budynek szpitala i jego urządzenie odpowiada wymogom higieny szpitalnej.

Lwów, dnia 15. Maja 1897.

C. k. Namiestnik:
Sanguszko w. r.

Nr. 27.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. Kwietnia 1897, L. 23.903, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Lubaczowie.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu się i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Lubaczowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 60 ct. w. a. a od nieletnich w kwocie 30 ct. w. a. począwszy od dnia ogłoszenia pomienionego szpitala za publiczny i powszechny.

Z Rady Wydziału krajowego.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 28.

Rozporządzenie

górniczo-policyjne c k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wiel. Ks. Krakowskiego, z dnia 12. Maja 1897, L. 1704, wydane na zasadzie §. 35 naft. ust. kraj. z 17. Grudnia 1884, Nr. 35 Dz. u. kraj. z 1886 r., dla całego okręgu administracyjnego, w sprawie zamykania wody kopalnianej w otworach świdrowych na kopalniach oleju skalnego.

§. 1.

Dla obrony terenów naftowych przed ich zatopieniem, należy wodę przewierconą w każdym otworze świdrowym trwale i odpowiednio zamknąć zapomocą rur hermetycznych, w taki sposób, aby takowa nie mogła spływać do żadnego pokładu naftonośnego.

§. 2.

Rur zamykających wodę kopalnianą nie wolno niszczyć, ani też wyjmować z otworów świdrowych.

Dopóki otwory świdrowe istnieją, muszą być w nich te rury utrzymane ciągle w należytym stanie.

§. 3.

W wyjątkowych wypadkach może c. k. urząd górniczy okręgowy zezwolić na usunięcie rur hermetycznych, zamykających wodę w otworze świdrowym, jednakże tylko po zbadaniu stosunków na miejscu i po przepisaniu warunków dla zabezpieczenia naftonośnych pokładów, jak n. p. nieprzerwane pompowanie lub całkowite zabicie tego otworu świdrowego klocami (czopami) z twardego i zdrowego drzewa i szczelne wypełnienie tegoż ubitym i nieprzepuszczalnym iłem, lub cementem i t. p.

Tenże c. k. urząd górniczy okręgowy będzie czuwał nad tem, aby wydane przez Władzę górniczą zarządzenia były należycie i w przepisanym terminie wykonane.

§. 4.

Otwory świdrowe, nie posiadające w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wymaganego zamknięcia wody, mają być w przeciągu 60 dni należycie zarurowane hermetycznemi rurami, lub odtąd przynajmniej bez przerwy pompowane.

W przeciwnym razie mają być one w sposób przez c. k. urząd górniczy okręgowy przepisany (§. 3) szczelnie zasypane.

§. 5.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w myśl §. 47 powołanej na wstępie naftowej ustawy krajowej grzywną od 5 do 100 złr., a w razie powtórnym do 200 złr. a. w.

§. 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego obwieszczenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Kraków, dnia 12. Maja 1897.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 29.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Maja 1897, L. 6005/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. Kwietnia 1897, L. 9294, o rozpoczęciu działalności c. k. Sądu obwodowego w Stryju.

Sanguszko w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 30. Kwietnia 1897, L. 9294, co do rozpoczęcia działalności c. k. Sądu obwodowego w Stryju w Galicyi.

Utworzone rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z 6. Stycznia 1891, Nr. 7. Dz. p. p. sądy obwodowy i powiatowy miejsko-delegowany w Stryju, mają rozpocząć swą działalność z dniem 1. Listopada 1897.

Gleispach w. r.

Nr. 30.

Ustawa

z dnia 18. Maja 1897, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Horodence na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 18.000 złr. w. a.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Horodence zezwala się w myśl §. 24. ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 18.000 złr. w. a. na wykończenie budowy drogi powiatowej z Niezwisk do Obertyna.

Art. II.

Wykonanie ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 18. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. Maja 1897, L. 31.538, wydane w porozumieniu z c.k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z 3. Lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości siedmdziesięciu pięciu procentów (75%) na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1897 do końca 1901 z tem zastrzeżeniem, że gminie Kalwarya Zebrzydowska nie wolno żądać uiszczenia rzeczonego dodatku za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 25. Maja 1897.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 32.

Ustawa

z dnia 22. Maja 1897, o udzieleniu gminom miast Brzeżan, Kołomyi, Przemyśla, Rzeszowa, Stanisławowa, Tarnopola i Żółkwi, koncesyi na dalszy pobór opłaty kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się pod warunkami poniżej określonymi prawo pobierania

myta kopytkowego na trzy lata następującym gminom:

a) gminie miasta Brzeżan,
b) gminie miasta Kołomyi,
c) gminie miasta Przemyśla,
d) gminie miasta Rzeszowa,
e) gminie miasta Stanisławowa,
f) gminie miasta Tarnopola,
g) gminie miasta Żółkwi.

Art. II.

a) Gmina miasta Brzeżan pobierać ma kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowie za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;
2. na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod forwarkiem zwanym Marcelówką;
3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;
4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik, za ostatniemi chałupami przedmieścia;
5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa, przy rogatce Lwowskiej;
6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi, przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

b) Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja,
2. Okrzesińce-Kołomyja,
3. Korolówka-Kołomyja,

4. Cieniawa-Kołomyja, w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki-Kołomyja,
6. Kamioneczki-Kołomyja,
7. Słobódka leśna-Kołomyja } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk-Kołomyja }
9. Szeparowce-Kołomyja,
10. Diatkowce-Kołomyja,
11. Sopów-Kołomyja,
12. Ispas-Kołomyja.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od konia, osła lub muła w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od sztuki bydlęcia rogatego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.,

c) od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 1 (jeden) ct.;

d) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia $^1/_2$ (pół) ct.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie, lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty kopytkowego.

c) Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce lwowskiej,
2. przy rogatce dobromilskiej,
3. przy rogatce jarosławskiej,
4. przy rogatce na węgierskim trakcie,
5. na drodze do Prałkowic,
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu,
7. na drodze od Krownik z zaporą na tej drodze,
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże, na terytoryum miejskiem.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś źrebięta, cielęta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty kopytkowego.

d) Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska,
2. „ „ „ Ruska wieś,
3. „ „ „ Sandomierska,
4. „ „ „ Krakowska,
5. „ „ „ Stajnie,
6. „ „ „ Psiarniska i
7. „ „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione na takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

e) Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czukałówka-Knihynin,
6. Krechowce-Knihynin, (ulica Lipowa),
7. Zagwoźdź-Knihynin,
8. Wołczyniec-Knihynin,
9. na drodze do kolei żelaznej.

Opłaty myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

f) Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myto kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. na Stawowej,
3. na Przewalisze,
4. na Brodzkiej,
5. na Zbarazkiej,
6. na Smykowskiej,
7. na Mikulinieckiej,
8. na Petrykowieckiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, buhajów, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.

g) Gmina miasta Żółkiew pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;

2. na drodze ze Skwarzawy starej obok mostu;

3. na przedmieściu Glińskiem, przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa;

4. na końcu Winnik, przy drodze prowadzącej do Zameczka;

5. przy ulicy Sznycerskiej;

6. na przedmieściu turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty

uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885, i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina pobierająca myto kopytkowe pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 22. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 30. Maja 1897 o obowiązku właścicieli domów w mieście Białej wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi publicznymi i prawach gminy miasta Biała pobierania taksy za połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Białej obowiązany jest na wezwanie Magistratu, odpływ ścieków i opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeśli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane, a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

Odprowadzanie ścieków z wychodków, dołów kloacznych, gnojowisk i t. d. do kanałów publicznych jest zabronione.

§. 2.

Koszta budowy kanału domowego aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszem, aby budowę kanału domowego poprowadzić przez obce grunta lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązanym jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału domowego na swoim gruncie.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z 14. Marca 1875, Nr. 38 Dz. u. kr.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału domowego (allinea 1) ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału. Jeżeli jednak budowa kanału przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, ponosi koszta i odszkodowanie gmina.

§. 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeśli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1 i 3 wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z 28. Kwietnia 1882, Nr. 77 Dz. u. kr.

§. 4.

Gmina miasta Białej uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów (rur) domowych z kanałami publicznymi pobierać taksę na cele gminne.

§. 5.

Wysokość taksy ustanawia się na 10 ct. w. a. za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, na 8 ct. w. a. za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warstaty albo fabryki, zaś na sześć ct. w. a. za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Jeśli dom o kilku frontach połączony ma być kilkoma kanałami, wówczas za każde połączenie płaci się tylko odpowiednią część taksy przypadającej od całego domu.

Zabudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że ilość metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny mnoży się liczbą połaci poziemnej (parteru) i połaci piętrowych odnośnej budowli.

§. 6.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, jeśli przeznaczone są albo służą na mieszkania, warstaty albo do celów fabrycznych.

§. 7.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, względnie budujący dom, którego kanał (rura) bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§. 8.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl §. 5 i 6 podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowowybudowane, dobudowane lub przebudowane, jeżeli są już z kanałem publicznym połączone, budynki zaś z kanałem publicznym niepołączone dopiero z chwilą gdy to połączenie nastąpi.

Jeżeli przy budynkach podlegających już taksie, nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę zmiany, pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze taksę poprzednio uiszczoną.

§. 9.

Od nowo zbudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków oblicza się taksę przy komisyi odbyć się mającej w myśl §. 66 ustawy budowniczej z 28. Kwietnia 1882 Nr. 77 Dz. u. kr., a to na podstawie planów i znalezionego na miejscu stanu rzeczy, co uwidocznionem zostanie w odnośnym protokole.

Od istniejących zaś budowli oblicza taksę Magistrat na podstawie komisyjnego zbadania stanu rzeczy.

§. 10.

Termin płatności taksy zapada w 30 dni po prawomocności wymiaru.

§. 11.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 12.

W razie nieuiszczenia taksy w terminie, ściągnięcie jej nastąpi w drodze politycznej egzekucyi podług każdocześnie obowiązujących postanowień o ściąganiu należytości pieniężnych na cele gminne.

§. 13.

Przeciwko wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu przysługują środki prawne z ustawy z 13. Marca 1889, Nr. 24 Dz. u. kr.

§. 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. Maja 1897.

Franciszek Józef w. r.

Badeni w. r.